

eller stämma i bäcken när det gäller hoten. NU måste processen starta. Sverige kan om det vill ha ett inflytande i framtidens Europa inte vänta på ett tillfälle då det är ofarligt att hoppa på tåget. Det ligger inte i

vårt intresse att bromsa det säkerhets- och försvarspolitiska samarbetet i Europa. Tvärtom, vi har problemen så nära i tid och rum att vi snarare bör driva på samarbetet.

Dubbelstöten

Strax före jul publicerade Timbro en jämförelse av tidningarnas ledarskribenter till de krispaket som lades fram 1980–82 och 1990–92 (nr 11/92, författare Lars Nord). Det var ingen munter läsning.

När t ex Fälldinregeringen devalverade 1981 hyllades den av borgerliga tidningar som framsynt och handlingskraftig, medan socialdemokratiska ledarskribenter ansåg åtgärden vara näst intill höjden av ondska. När Palmeregeringen ett år senare upprepade bravaden var rollerna så till den milda grad ombytta att kommentarerna nu i efterhand mer påminner om manus till en fars än seriös debatt.

Det var för mer än tio år sedan. Av Timbrorapporten framgår det att inte mycket blivit bättre sedan dess. Nästan identiska besparingsförslag framkallar ohejdad entusiasm alternativt grova invektiv, enbart beroende på vem som lägger fram dem.

Bara i ett avseende kan författaren spåra en förbättring. Det finns bland ledarskribenter numera litet mer av långsiktighet i kommentarerna. Några fler skriver

faktiskt om behovet av strukturförändringar för att komma ur krisen.

Kanske är det en följd av egen insikt. Kanske är det bara resultatet av att fler politiker idag betonar behovet av systemförändringar. Hursomhelst är det ett flämtande ljus i ett kompakt mörker. Det visar om inte annat årets mediauppvissning i samband med statsbudgeten.

”Besparingar i budgeten drabbar arbetslösa hårt” vrålar morgonekot måndagen den 11 januari, innan man hunnit slå upp sina violblå. Den enda analys lyssnaren består med är journalisten Anders Jonssons ”begåvade” slutsats att finansministern är en dålig spågumma.

”Statsbudgeten slår hårt mot de arbetslösa” är Aktuelltts lika nyanserade rubrik samma kväll. Och professionella gråterskor med Stig Malm i spetsen får beklaga sig över att deras privilegier naggas i kanten.

Så håller det på, dag efter dag. För säkerhets skull gör media också sitt yttersta för att hetsa tvehågsna fackpampar att sätta igång en politisk strejk.

I ärlighetens namn förekom undantag. Rapports Gunvor Hildén gjorde ett inlägg om den privata sektorns ökade försörjningsbörda. Och har man sett: Dagen därpå får Walter Korpi komma till tals i Rapport och förklara att en stor offentlig sektor minsann inte alls hämmar tillväxten.

Vi har inte sett någon akademisk studie av etermedias rapportering kring årets budget. Därför är vårt intryck subjektivt, men det är också alla andra tittares. Och den får vara väldigt underligt skapt som inte — efter att ha sett Aktuellt, Rapport och (framförallt) lyssnat på Dagens Eko — bibringats uppfattningen att regeringen är ute efter att störta landet och dess invånare i olycka. Av ren illvilja dessutom.

Denna sk journalistik är ingenting mindre än en nationell skandal. Det är okunnigt, det är obegåvat och det är politiskt i ordets allra sämsta bemärkelse. För detta får vi svenskar betala ett högt pris.

Genom att systematiskt beskriva ekonomin som en Särinner, alltid tillstådes för politiker och folk att karva köttstycken ur, har dessa lögnens kolportörer bestulit oss på sanningen. Få vet hur ekonomins verklighet ser ut idag, därför att media under lång tid förvrängt bilden av verkligheten.

Genom stölden av sanningen har vi också blivit bestulna på välståndet. Det som borde ha gjorts för 20 år sedan för att vårda tillväxtkrafterna i samhället gjordes aldrig. Ingen krävde det nödvändiga därför att få fick veta vad som höll på att ske.

Under decennier har vi istället fått lära oss att välfärd är något som delas ut av politiker. Att stat och kommun sitter på dolda rikedomar, klara att njutas av den som har tillräckligt starka röstresurser för att kräva sin beskärda del. Inte underligt att människor uppfattar politiker som skär ned på utgifterna — om än aldrig så litet — som snåla, ogina och t o m illvilliga.

Denna dubbla stöld — moralisk och materiell — har pågått länge. Nu är det dags att sätta stopp. Vi har talat länge och vackert om yttrandefrihet i etern. Försiktiga reformer på TV- och radioområdet har också något vidgat friheten.

Men det räcker inte. Silkesvantarna måste av. Vi kan inte vänta på att privata radio- och TV-stationer ska växa sig starka nog att konkurrera ut det gamla monopolet. Det måste bort. Det kan i praktiken bara ske på politisk väg och det är beslut som brådskar. Krossa den skändliga!